

Există, desigur, multe feluri de a cunoaște lumea: călătorind, autoanalizându-te, filosofând, făcând știință, observând pe cont propriu natura și viețuitoarele (sau stelele de pe cer), descifrând profilurile individuale, mișcările mulțimii ori clasificând fantezist pietrele, punând în versuri invizibilul amestecat cu vizibilul; câte și mai câte... De când omul vorbește, însă, el a făcut din exprimarea uimirii, curiozității sau neliniștilor lui în formă interogativă o cale de aur în cunoaștere; și nu numai. Fiindcă este vorba și despre un mod de a decupa din real și din imaginar ceea ce este specific propriului interes și propriei autodefiniri, ascultându-l în același timp pe celălalt.

Poți adresa întrebări și marilor teme, unei cărți ori unui fenomen natural. Dar întrebarea îndreptată către un alt om viu, așezat în proximitatea ta, este o cale regală a întâlnirii cu alteritatea, așezând în starea – provizorie și dinamică – de dialog doi inși reali, simultani temporal și aflați în proximitate spațială (dacă nu este vorba de mai recenta ipostaziere a lor în spațiul virtual). Ceea ce se obține astfel este prezența, care atrage după sine actualizarea gândirii, ba chiar antrenarea ambilor într-un flux ce se țese din participarea ambilor și decât care, fiecare partitură luată în sine ar fi mai săracă.

Iată câteva motive pentru care interviul, convorbirea, dialogul, provocarea la taifas sau oricum altminteri am dori să numim fericita întâmplare la care mă refer este mult mai mult decât un proiect efemer jurnalistic, depășind – atunci când izbutește – solitudinea prin solidaritate, discursul de unul singur prin pluralizarea lui fertilă și previzibilul prin surpriza, mereu binevenită și împrăștiătoare, a noutății. Iar când norocul stă de partea fericitei puneri în discurs a celor doi parteneri de taclale – nimic peiorativ în această expresie care reține savoarea dialogului în gratuitatea ei funciară (expresie a condiției de mare generozitate a oricărei deschideri prin cuvinte către celălalt atunci când aceasta nu este subîntinsă de viclenii și perversități orientate malefic) – atunci la cele de mai sus se adaugă și frumusețea zicerii, cu forfota ei de formulări memorabile, de la butadă și metaforă la spunerile aforistice sau la întorsăturile meșteșugite de frază.

Pentru motive cum sunt cele de mai sus, orice carte de interviuri conține o doză substanțială

de provocare și interes pentru mine și, cred, pentru cei mai mulți dintre cititorii care nu consimt să se despartă la lectură de aerul care umflă pânzele oricărei comunicări verbale, fie ea și cea mai anodină. Cărțile vorbite sunt și cărți trăite, care condensează o experiență de viață și o meditație proprie mai greu de disimulat decât de etalat. Ele îndeplinesc rolul întâlnirii cu maeștrii pe care, uneori, viața nu ți le prilejuiește direct și personal.

Cu atât mai mult sunt de apreciat paginile selectate dintr-o carieră de ani și decenii, nu săracă în întâlniri, cum este cazul celor aduse împreună între copertele cărții de față de publicistul maramureșean Florentin Năsui. Triind un material bogat, poate chiar aluvionar, în funcție de criterii diverse – numele partenerului, caracterul reprezentativ al prestației aceluia, subiectele survenite în discuție și eflorescențele abordării personalizate a acestora -, organizându-l apoi cu o mână sigură, de profesionist, testând rezistența în timp a fiecărui prilej de bavardaj iscusit, omul de condei care semnează volumul Petreceri prin Țara Maramureșului salvează de la efemer piesele de rezistență ale unei cariere de condeier. Îmi place să cred că vocea care nu se schimbă, a celui care întreabă, adică, este liantul acestui buchet de voci intersectate, asigurându-i „bașii” de fundal ca un violoncel (prin) în tonalitățile grave ale unei partituri de Bach. (Nu degeaba pomenesc acest nume, în fugile căruia „vocile” se aleargă și se împletesc într-o manieră care amintește nu numai de piruetele lanțurilor ADN, ci și de arta exersată a oricărui bun interviueur.) Că este vorba despre glasul unui causeur, de cel al unui ziarist care incită la declarații deschise și incomode sau că vorbește numai o gazdă bucuroasă de oaspeți și largă la suflet, se poate. O variantă nu o alungă pe cealaltă; și nici pe a treia, a patra, a oricâta... eea ce se aude însă, de dincolo de ce se aude, e vocea asertivă de sine, identitatea publicistului care întreabă, organizând astfel carnavalul lumii în jurul lui și dând, că vrea sau nu vrea, o imagine a acesteia în mișcare, oricui este pregătit să o întâmpine.

Cred că este o decizie înțeleaptă cea pe care o poți lua într-o dimineață – sau, poate, sub licăritul stelelor – aceea de a ieși sub boarea aurorii și a strânge, la un moment anume, stropii scânteietori de pe firele de iarbă și din petalele florilor. Există oare vreun lucru mai bun de făcut în scurttimea unei vieți de om? Uite-mă și pe mine întrebând, să vedem cine, din cartea asta, va ieși în față ca să răspundă...

Autor: Ovidiu Pecican

Cluj-Napoca, 16. 11. 2010

(prefata la cartea "Petreceri prin Tara maramuresului" - Florentin Nasui)

SURSA: Graiul Maramuresului